

US19078410

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	- 9 -12- 2019 4
1+1 krát Přílohy:	
Vyřizuje:	

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0017197/19

Odesílatel Hanslik Erwin, Dr. iur. - Hanslik Erwin,
Dr.iur., advokát

Věc: Návrh na přerušení řízení, návrh aby v řízení nebylo postupováno III. ÚS 2130/17

Doručeno: 9. 12. 2019 17:56:58

K Rukám:

ID zprávy: DZ-105512

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: zr7hkwp

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele:

Předchází

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	191118-Dopis-Hanse-Adama-II.-na-vládu-Lichtenštejnského-knížectví.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	191118-Dopis-Hanse-Adama-II.-na-vládu-Lichtenštejnského-knížectví.pdf		
Příloha je validní	191118-Odpověď-vlády-Lichtenštejnského-knížectví-na-dopis-J.J.-Hanse-Adama-II..pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	191118-Odpověď-vlády-Lichtenštejnského-knížectví-na-dopis-J.J.-Hanse-Adama-II..pdf		
Příloha je validní	191209-FLS-k-ústavní-stížnostiRIC--návrh-na-přerušení-řízení-signed.pdf		
Podpis je platný	191209-FLS-k-ústavní-stížnostiRIC--návrh-na-přerušení-řízení-signed.pdf	SERIALNUMBER=P274111, G=Erwin, SN=Hanslik, CN="Dr. Erwin Hanslik, MRICS", OU=P274111, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 3, O="Česká pošta, s.p. [IČ 47114983]", C=CZ
Příloha je validní	Diplomatická-nóta-podepsaná-předsedou-vlády-Lichtenštejnského-knížectví-a-adresované-předsedovi-vlády-České-.pdf		

Neobsahuje žádné podpisy	Diplomatická-nóta-podepsaná-předsedou-vlády-Lichtenštejnského-knížectví-a-adresované-předsedovi-vlády-České-.pdf		
Příloha je validní	výtah-z-vyjádření-Lesy-ČR-ze-dne-20.5.2019--ve-věci-vedené-u-OS-v-Jeseníku-pod-sp.-zn.-3-C-272-2018.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	výtah-z-vyjádření-Lesy-ČR-ze-dne-20.5.2019--ve-věci-vedené-u-OS-v-Jeseníku-pod-sp.-zn.-3-C-272-2018.pdf		
Příloha je validní	výtah-z-vyjádření-Žalovaného-Lesy-ČR-ve-věci-vedené-u-Okresního-soudu-v-v-Kolíně-sp.-zn.-19-C-318-2018.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	výtah-z-vyjádření-Žalovaného-Lesy-ČR-ve-věci-vedené-u-Okresního-soudu-v-v-Kolíně-sp.-zn.-19-C-318-2018.pdf		
Podpis je platný	contentMessage.zfo	SERIALNUMBER=S91490, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, O=Ministerstvo vnitra České republiky [IČ 00007064], OID.2.5.4.97=NTRCZ-00007064, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 3, O="Česká pošta, s.p. [IČ 47114983]", C=CZ

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno

- DO DATOVÉ SCHRÁNKY -
- ID DS: z2tadw5 -

U Prašné brány 1
CZ-110 00 Praha 1

Tel. +420 224 81 92 16
Fax +420 224 81 92 17
praha@taylorwessing.com

Seznam partnerů na:
www.taylorwessing.com

Dr. Erwin Hanslik MRICS
Partner
e.hanslik@taylorwessing.com

Ke sp.zn. III. ÚS 2130/17

Praha, 09.12.2019
Naše zn. 51.084.01

Stěžovatel

FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG, reg. č. FL-0001,030.270-0,
se sídlem Bergstrasse 5, 9490 Vaduz, Knížectví Lichtenštejnsko

právně zast.:

Dr. Erwinem Hanslikem MRICS, ev. č.: 08879, advokátem advokátní
kanceláře **TaylorWessing e|n|w|c advokáti v. o. s.**, se sídlem U Prašné
brány 1, 110 00 Praha

Účastníci:

Nejvyšší soud České republiky, se sídlem Burešova 20, 657 37 Brno

Krajský soud v Praze, se sídlem Nám. Kinských 5, 150 75 Praha 5

Okresní soud Praha-východ, se sídlem Na Poříčí 20/1044, 112 97 Praha 1

Vedlejší účastníci:

**Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech
majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2,
Územní pracoviště Střední Čechy, nám. Republiky 3, 110 00 Praha 1 (dále
také jen „Žalobce“)

Lesy České republiky s. p., se sídlem Přemyslova 1106/19, Nový Hradec
Králové, 500 08 Hradec Králové, IČ: 42196451, zapsaný v OR vedeném
Krajským soudem v Hradci Králové AXII, vložka 540

Ústavní stížnost

Informace o krocích týkajících se společného předložení sporu
Mezinárodnímu soudnímu dvoru

Návrh na přerušení řízení, návrh aby v řízení nebylo postupováno

Š E S T K R Á T

TaylorWessing e|n|w|c advokáti v.o.s.

Obchodní rejstřík Praha
Odd. A, vl. 26136

IČO: 25689037
DIČ: CZ25689037

Europe Middle East Asia

Předchází

Přílohy: dle podání

Podání s obdobným požadavkem na přerušení řízení je doručováno rovněž senátům Ústavního soudu pod sp. zn. II.ÚS 2860/19 a sp. zn. I.ÚS 1864/19

Shrnutí podání

Předmětné řízení o ústavní stížnosti je součástí širšího, právně i skutkově složitého sporu o lichtenštejnský majetek v České republice. Spor je projednáván před mnoha českými soudy a správními orgány.

V řadě těchto řízení zahájených žalobou stěžovatele proti České Republice a státním podnikům či jiných státních organizací, které v řízeních jednají ve shodě, v poslední době vznesl žalovaný Lesy ČR, s. p. ("Lesy ČR"), jehož jednání je z hlediska mezinárodního práva přičítatelné České republice a který drží zdaleka největší část uvedeného majetku, námitku nedostatku pravomoci českých soudů uvedený spor projednávat, přičemž dle jeho písemného prohlášení věc spadá do pravomoci Mezinárodního soudního dvora v Haagu.

S cílem vyřešit uvedený – svojí povahou mezinárodní – spor v jediné a navíc renomované soudní instanci s univerzální působností spíše než před téměř třiceti soudy a desítkami správních orgánů v ČR, před kterými spor v současnosti probíhá stěžovatel tímto deklaruje za podmínek uvedených níže v tomto vyjádření svoji připravenost přijmout právní pozici Lesů ČR a vyslovit souhlas s postoupením věci Mezinárodnímu soudnímu dvoru (MSD) učiněným společně vládou ČR a vládou Lichtenštejnského knížectví.

Vláda Lichtenštejnského knížectví dne 4. prosince 2019 oslovila diplomatickou cestou vládu ČR za účelem vyjasnění náležitostí společného předložení věci MSD.

Stěžovatel proto považuje za příhodné požádat tímto Ústavní soud, aby předmětné řízení o jeho ústavní stížnosti přerušil na dobu následujících čtyř měsíců, anebo aby po uvedené dobu v řízení dále nepostupoval, a poskytl tak vládě ČR a vládě Lichtenštejnského knížectví čas ke shora uvedeným politickým a diplomatickým jednáním.

Stěžovatel si zároveň dovoluje využít toto podání k objasnění několika nedorozumění a omylů ohledně mezinárodně právních otázek, které jsou pro předmětnou věc relevantní.

I. Návrh na přerušení řízení, případně na to, aby v řízení soud v následujících čtyřech měsících nepostupoval

A. NÁMITKA NEDOSTATKU PRAVOMOCI ŽALOVANÉHO Lesy ČR, s. p.

1. V řadě soudních řízení o žalobách Stěžovatele na vydání lichtenštejnského majetku v ČR v držení ČR a jejích státních podniků a organizací žalovaný (zde v řízení před Ústavním soudem vedlejší účastník) Lesy ČR, jehož jednání jsou z hlediska mezinárodního práva veřejného přičitatelná České republice, ve svých vyjádřeních vznesl námitku nedostatku pravomoci soudů České republiky předmětný spor rozhodovat s tím, že věc spadá do pravomoci Mezinárodního soudního dvora ('MSD'), neboť se jedná o spor na poli mezinárodního práva veřejného.¹
2. Žalovaný (zde v řízení před Ústavním soudem vedlejší účastník) Lesy ČR proto vznesl procesní návrh, aby Okresní soud v Kolíně předmětné řízení zastavil pro nedostatek pravomoci soudů České republiky věc řešit dle § 104 odst. 1 o. s. ř.
3. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na to, že od zahájení řízení o předmětné ústavní stížnosti se procesní situace v rámci celého sporu ještě více zkomplikovala a stává se konfúzní. Spor probíhá, vedle soudů vyšších stupňů, u dvaceti čtyř okresních soudů. Některé z nich dospěly k závěru, že nejsou příslušny věc rozhodnout, neboť se týká cizího státu a/nebo osoby požívajících výsad či imunity podle mezinárodního práva ve smyslu § 9 odst. 2 písm. c) o. s. ř., a jako takovou jsou příslušné ji řešit v prvním stupni soudy krajské. Vrchní soud v Olomouci a Vrchní soud v Praze se s tímto názorem neztotožnily, byť každý z nich se s ním vypořádal jinak², a rozhodly tak, že spor jsou příslušné řešit v první stupni soudy okresní. V řízeních vedených u ostatních okresních soudů nebyla otázka příslušnosti zatím vrchním soudům předestřena. Je tomu tak částečně proto, že některé z těchto soudů se považují na nepřislušné spor rozhodnout, nicméně nepředložily věc (zatím) k rozhodnutí vrchnímu soudu. Částečně pak proto, že jiné soudy řízení přerušily do rozhodnutí Ústavního soudu, kterému byla otázka příslušnosti předložena prostřednictvím ústavních stížností proti uvedeným

¹ Viz část I., II. zejm. II. b) a III. žalobní odpovědi Žalovaného 6 Lesy ČR, s. p.

² Viz odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j. Nep 61/2019 – 62 ze dne 26. března 2019, Vrchního soudu v Praze č. j. Ncp 77/2019-78 ze dne 21. května 2019

rozhodnutím vrchních soudů³. Další soudy řízení přerušily z jiných důvodů, které považují pro řízení za relevantní a které jsou rovněž předmětem přezkumu Ústavního soudu. Žádné z uvedených řízení před Ústavním soudem zatím nebylo skončeno.

4. Navíc dne 4.10. 2019 Krajský soud v Brně v rámci soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu vynesl rozsudek, ve kterém neshledal, že by ohledně předmětného lichtenštejnského majetku proběhla konfiskace, jak v řízení před ním v postavení žalobce tvrdila ČR.⁴ Proto uvedený soud zamítl žalobu ČR, která napadala rozhodnutí příslušného katastrálního úřadu zamítajícího návrh ČR na výmaz knížete z Lichtenštejnu jako vlastníka pozemků nacházejících se na Moravě a na vklad vlastnického práva ČR namísto něho.
5. Celý spor se neodvíjí pouze před soudy nýbrž i ve správním řízení před správními orgány. Zatímco řada katastrálních úřadů zamítla návrhy ČR na výmaz knížete z Lichtenštejnu jako vlastníka pozemků z katastru nemovitostí a vkladu uvedeného práva v jejich prospěch⁵, jiné katastrální úřady, jak Stěžovatel v poslední době seznal, takovým návrhům zatím z neznámých důvodů vyhověly. Lesy ČR a ČR tyto návrhy podávají v posledních letech, a to bez vědomí Stěžovatele.

B. VYJÁDRĚNÍ STĚŽOVATELE KE STANOVISKU ŽALOVANÉHO LESY ČR, PODLE NĚHOŽ VĚC SPADÁ DO PRAVOMOCI MSD

6. Za těchto okolností, vzhledem k podstatě sporu ležící v rovině mezinárodního práva veřejného, a s přihlédnutím k zátěži, kterou spor kvůli své velikosti klade na české soudy i celou veřejnou správu, Stěžovatel tímto prohlašuje svoji připravenost vyslovit souhlas s předložením sporu k rozhodnutí MSD za předpokladu, že ČR, jednající vládou České republiky, a lichtenštejnská vláda ve shodě s Jeho Jasností

³ Řízení jsou vedena u Ústavního soudu pod sp. zn. II.ÚS 2860/19 a sp. zn. I.ÚS 1864/19

⁴ Pro účely tohoto podání termín „ČR“ zahrnují též Československou republiku, Československou socialistickou republiku, Českou a Slovenskou Federativní Republiku a Českou republiku.

⁵ Viz např. rozhodnutí Katastrálního úřadu Praha - východ sp. zn. V-8969/2016-209, rozhodnutí Katastrálního úřadu Prostějov, č.j. V-7725/2017-09 ze dne 3.11.2017

Hansem-Adamem, panujícím knížetem z Lichtenštejnu završí dohodu ohledně modalit řízení před MSD, jako jsou jazyk řízení apod.⁶

7. Stěžovatel věří, že MSD jako renomovaný mezinárodní soud universální působnosti a reputace, jako instituce Organizace spojených národů, jejíž jsou Česká republika i Lichtenštejnsko členy, představuje vhodné, právně závazné forum schopné rozhodnout předmětný spor v jediném stupni a účelně jak z hlediska nákladů, tak času.
8. Za tímto účelem, a reflektující shora uvedený právní postoj žalovaného (zde v postavení vedlejšího účastníka) Lesy ČR, vláda Lichtenštejnského knížectví a stěžovatel společně s Jeho Jasností Hansem-Adamem II., panujícím knížetem z Lichtenštejnu podstupují procesní záležitosti předvídané lichtenštejnským ústavním právem pro splnění formalit nutných k předložení sporu MSD. Za účelem společného předložení věci MSD, tj. soudu s pravomocí rozhodnout celý spor, jak deklarují Lesy ČR, na základě vzájemné dohody stran sporu vláda Lichtenštejnského knížectví k návrhu Jeho Jasnosti knížete Hanse-Adama II. deklarovala svoji ochotu učinit diplomatickou cestou kroky k navázání styku s Českou republikou s cílem vzájemně si odsouhlasit modalitu uvedeného společného předložení věci MSD. Stěžovatel si v této souvislosti dovoluje předložit zdejšímu soudu přiloženou korespondenci a poukázat především na závazek vlády Lichtenštejnského knížectví uvedený v dopise předsedy vlády Lichtenštejnska Jeho Jasnosti Hansi-Adamu II. ze dne 15. listopadu 2019 (viz příloha 1 a 2).
9. Dne 3. prosince 2019, poté co byly splněny příslušné náležitosti a postupy předvídané Ústavou Lichtenštejnského knížectví, byl shora uvedený postoj vlády Lichtenštejnského knížectví formulován v diplomatické nótě podepsané předsedou vlády Lichtenštejnského knížectví a adresované předsedovi vlády České republiky (viz příloha 3).
10. Dne 4. prosince 2019 byla tato nota diplomatickou cestou předána vládě České republiky.

⁶ Tímto prohlášením stěžovatele, též v rozsahu, v jakém by mohlo být přičítáno Lichtenštejnskému knížectví, nejsou jakkoliv dotčena jakákoliv práva, existující a/nebo vzniklá v budoucnu, Lichtenštejnského knížectví, a/nebo Jeho Jasnosti Hanse-Adama, panujícího knížete z Lichtenštejnu a/nebo stěžovatele uplatnit a/nebo pokračovat v uplatňování, samostatně, společně či jinak, jakéhokoliv či jakýchkoliv práv, vzniklých v předmětném sporu nebo v souvislosti s ním, u jakéhokoliv soudu, tribunálu nebo jiné instituce, mezinárodní, vnitrostátní či jiné včetně, nikoliv však výlučně, Evropského soudu pro lidská práva a Mezinárodního soudního dvora.

11. Uvedený politický a diplomatický postup je veden v souladu se základními zásadami mezinárodního práva, zejména zásady povinné spolupráce mezi státy ve smyslu aliney 2 písm. b) Deklarace zásad přátelských vztahů a spolupráce mezi státy (rezoluce Valného shromáždění OSN č. 2625 (XXV) ze dne 24. 10. 1970, UN A/RES/25/2625) a zásady pokojného urovnání sporů (čl. 2 odst. 3 Charty OSN) ve vazbě na zásadu svrchované rovnosti států (alinea 2 a 5 uvedené zásady). Uvedený postup lze dále považovat za dotvoření mechanismu mimosoudního řešení sporu (mimo soudy ČR), tedy mimosoudního smíru ve smyslu o. s. ř.
12. Ve světle těchto skutečností považuje Stěžovatel za příhodné a vhodné nenarušit shora uvedený postup na mezivládní úrovni směřující ve smyslu stanoviska vedlejšího účastníka Lesů ČR ke společnému předložení celého sporu MSD tím, že bude trvat na rychlém projednání předmětné ústavní stížnosti a svých žalob. Stěžovatel odhaduje, že uvedený postup nebude trvat déle než několik měsíců.
13. Proto si stěžovatel tímto dovoluje navrhnout, aby Ústavní soud řízení o předmětné ústavní stížnosti usnesením přerušil na dobu následujících čtyř měsíců, nebo aby po uvedené dobu ve věci dále nepostupoval.
14. Stěžovatel bude zdejší soud průběžně informovat o tom, jak se v uvedené věci postoupilo. Zároveň zdejší soud zpraví, společně s ČR nebo samostatně, o jakýchkoliv ujednáních v souvislosti s předložením věci MSD, která budou mít dopad na řízení před zdejším soudem.

II. IMUNITA HLAVY STÁTU

15. Vzhledem k několika nedorozuměním a omylům ve výkladu imunity hlavy státu dle mezinárodního práva, které se vyskytly ve vyjádřeních ČR a v některých rozhodnutích v předmětné věci tímto Stěžovatel činní několik doplňujících poznámek k uvedené právní otázce.
16. Úvodem Stěžovatel zdůrazňuje, že hlava státu, zejména monarcha, který je zdrojem a nositelem suverenity státu, jak je tomu v případě panujícího knížete z

Lichtenštejnu⁷, požívá celého komplexu imunit, přičemž imunita státu je pouze jednou z nich. Zúžit imunitu hlavy státu na imunitu státu, a nebrat v potaz zejména imunitu hlavy státu *ratione personae*, jak to činí ČR, její jednotlivé organizační složky, státní podniky, Okresní soud v Kolíně a Vrchní soud v Praze, je v rozporu s mezinárodním právem.

17. Za druhé, mezinárodní právo tradičně stojí na všeobecně přijímaném stanovisku, že výchozí bod jakéhokoliv posuzování otázek spojených s imunitou hlavy státu představuje obecné pravidlo, podle něhož požívá hlava státu neomezené jurisdikční imunity vyjímající hlavu státu z pravomoci soudů cizího státu a neomezené exekuční imunity chránící ji proti jakémukoliv zásahu cizího státu. Uvedené obecné pravidlo vyplývá z historického kontextu imunity hlavy státu, která ji po staletí považována za absolutní.
18. Z tohoto důvodu je třeba existenci jakékoliv výjimky z tohoto obecného pravidla vždy jednoznačně prokázat. Protože je imunita hlavy státu právním konstruktem mezinárodního obyčejového práva, existence takové výjimky se považuje za prokázanou tehdy, je-li postaveno najisto, že výjimka je obecně přijímána jako věc mezinárodního práva.
19. ČR ani obecné soudy nicméně neprokazují (nezdůvodňují), že by výjimky z uvedeného obecného pravidla, jejichž existenci tvrdí, byly obecně přijímány na poli mezinárodního práva, a staly se tak jeho součástí.
20. Za třetí, právní názory jiných, o které se ČR při tvrzení o existenci výjimek opírá, se vztahují k jurisdikční imunitě, nikoliv imunitě exekuční. Vzhledem k obecnému pravidlu neomezené imunity hlavy státu *ratione personae* exekuční imunita chrání hlavu státu před jakýmkoliv jednáním státu provedeným jakýmkoliv státním orgánem – ať již soudním, správním nebo legislativním –, které jakýmkoliv způsobem zasahuje do práv či právem chráněných zájmů hlavy státu.
21. V této souvislosti Stěžovatel bere na vědomí tvrzení ČR, podle kterého ČR zadržuje předmětné Nemovitosti na základě jejich údajné konfiskace. Na podporu svého

⁷ Podle čl. 2 Ústavy Lichtenštejnského knížectví je panující kníže první a jeden ze dvou zdrojů a nositelů státní suverenity Lichtenštejnského knížectví. (Uvedené ustanovení zní takto: 'Knížectví je konstituční, dědičnou monarchií na parlamentním principu (čl. 79 a 80); státní moc pochází z panujícího knížete a z lidu, tkví v nich a je vykonávána oběma v souladu s ustanoveními této Ústavy.')

tvrzení ČR předložila zdejšímu soudu dokumenty správních orgánů a soudu, před nimiž konfiskační řízení údajně proběhlo.

22. Pokud tomu tak skutečně bylo, zabrání Nemovitostí ze strany ČR by představovalo akt správního orgánu při tvrzeném výkonu veřejné moci. Jako takové by toto jednání spadalo do aplikačního rozsahu exekuční imunity hlavy státu, bylo by s ní v rozporu, a představovalo by tak porušení mezinárodního práva.
23. Za čtvrté, tvrzení o konfiskaci oslabuje pozici ČR ještě v další důležité věci. Konfiskace majetku provedená správním orgánem při výkonu veřejné moci představuje úkon veřejného práva. Pokud by tedy byly Nemovitosti skutečně konfiskovány, jak tvrdí ČR, jejich zabrání ČR by bylo věcí veřejného práva. V takovém případě by ovšem námitka ČR, podle níž imunita hlavy státu nechránila Nemovitosti před nabýváním či pozbýváním majetku úkony soukromého práva (jako je koupě, dar apod.), zjevně pozbyla ve sporu relevanci.
24. Za páté, považuje Stěžovatel za vhodné uvést na pravou míru tvrzení ČR o tom, že československý Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. R II 28/1928 přezkoumával právní postavení knížete z Lichtenštejnu a jeho majetku dle mezinárodního práva. Tak tomu zjevně nebylo. Uvedený soud v něm totiž v roce 1928 rozhodl o stížnosti tvrdící exteritorialitu majetku Knížete v Československu na základě zákona č. 15/1893 ř. z. přijatého rakouskou Říšskou radou (parlamentem Předlitavska) v roce 1893. Předmětem sporu byla otázka, zda tento zákon přetrval přijetí recepčního zákona (zák. č. 11/1918 Sb) po vzniku samostatného Československa v roce 1918. Jak Nejvyšší soud výslovně uvedl v odůvodnění odkazovaného rozsudku, stížnost se neopírala o mezinárodní právo, a uvedený soud proto toto právo ve svém rozhodnutí nevzal v potaz, když stížnost zkoumal výhradně z hlediska práva vnitrostátního.⁸ Mimo to Nejvyšší soud dále uvedl, že se podrobně nezabýval otázkou, zda na uvedený majetek nahlížet jako na majetek soukromé osoby nebo na majetek plnicí funkce ve veřejném zájmu. To proto, že řešení této otázky považoval pro výsledek sporu za nadbytečné, protože podle jeho názoru se uvedený zák. č. 15/1893 z. ř. nestal součástí právního řádu

⁸ Československý Nejvyšší soud ve svém odkazovaném rozsudku uvedl: „Co se týče otázky mezinárodního práva, jisto jest, že každý stát, jakož i jeho hlava, tedy i Liechtensteinsko a jeho kníže, mají mezinárodní postavení, nicméně na řešení sporné otázky podle mezinárodního práva nedojde, protože se stěžovatel na právo mezinárodní, jehož prameny seznámenány jsou nyní v čl. 38 statutu Stálého dvora mezinárodní spravedlnosti v Haagu, neodvolává, nýbrž práva svá vyvozuje toliko z citovaného vnitrostátního zákona ze dne 12. ledna 1893 a soud rozhoduje o stížnosti proti výpovědi, musí se omezit na námitky uplatněné ve stížnosti.“

Československa v důsledku přijetí shora uvedené československé recepční legislativy (zák. č. 11/1918 Sb.).

25. Dezinterpretace uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu ze strany ČR tak činí její o ní opřenou námitku neopodstatněnou. Pokřivení významu judikátu ze strany ČR je o to více překvapující vzhledem k tomu že Nejvyšší soud v odůvodnění uvedeného rozhodnutí explicitně vyslovil závěr, že kníže z Lichtenštejnu jako hlava státu je nepochybně chráněn imunitami dle mezinárodního práva.⁹
26. Konečně stěžovatel uvádí, že ČR neprokazuje, že by v mezinárodním obyčejovém právu existovala výjimka z obecného pravidla neomezené imunity hlavy státu *ratione personae*, podle níž soukromé vlastnictví hlavy státu by mělo být z aplikačního rozsahu uvedené imunity vyjmuta.¹⁰ Následující výčet soudní judikatury naopak osvědčuje, že obecné pravidlo neomezené imunity hlavy státu *ratione personae* je použitelné. Např. ve známém rozhodnutí ve věci *Mobutu v SA Cotoni*, rozhodnutí ze dne 29. prosince 1988, Civ. Ct. Brussels, 1989 Jurisprudence de Liège, Mons et Bruxelles [JLMB] 169, přeloženo 91 ILR. 259, soud rozhodl, že soukromé vlastnictví hlavy státu požívá imunity proti jeho zabrání. Podobně byla neomezená imunita hlavy státu potvrzena v řadě dalších významných soudních rozhodnutí; viz např. *Anonymous v. Anonymous* (1992) 581 NYS 2d 776; *Ameer Ruler of Bahawalpur State* [1952] 2 QB 390; *Lafontant v. Aristide* (1994), WL 20798 (EDNY), uvedeno v AJIL, 88 (1994), *Silniční nehoda knížete* (1964), ILR, 65, p. 13; *Mandalsa Kumari v. M Ramnarin Private Ltd.* (1958), ILR, 27, p. 109; *Rewa Shankar v. Narasinghji Maharaj*, ILR, 24 (1957), p. 229; *Statham v. Statham and the Gaekwar of Baroda* [1912], p. 92; *Mighell v. Sultan of Jahore* [1894] 1 QB 149, etc.
27. Navíc je z hlediska imunity hlavy státu *ratione personae* irelevantní, zda se jedná o výkon veřejné moci hlavou státu (*jure imperii*) nebo o její soukromé úkony (*jure gestionis*). Protože dle obecného pravidla mezinárodního obyčejového práva je imunita hlavy státu *ratione personae* neomezená, zahrnuje obě kategorie jednání. To potvrzuje řada soudních rozhodnutí (viz např. *Silniční nehoda knížete X* (1964), Nejvyšší soud Rakouské republiky, ILR, 65, p. 13; *Lafontant v. Aristide* (1994), WL 20798 (EDNY), uvedeno v AJIL, 88 (1994), s. 528 – 532; *Village Holdings Sdn Bhd*

⁹ Ibidem.

¹⁰ Námitka ČR, podle níž požívá imunity pouze majetek používaný pro výkon veřejné moci, např. prostory diplomatických a konzulárních misí, je zde nepřipadná, protože zaměňuje dva různé instituty mezinárodního práva, totiž imunitu státu a imunitu hlavy státu *ratione personae*.

v. HM The Queen in Right of Canada (1987), ILR, 87, pp. 223, 238; *Kendall et al. v. Kingdom of Saudi Arabia et al.*, US, AJIL, 60 (1966), p. 100.; *Alicog et al. v. Kingdom of Saudi Arabia*.

28. Stěžovatel proto uzavírá, že námitky tvrdících existenci shora uvedených výjimek z imunity hlavy státu *ratione personae*, ani rozhodnutí soudů v předmětné věci, které jsou na této existenci postaveny, nejsou opodstatněné a nemají oporu v mezinárodním právu.

III. Diskriminace

29. Aby vyhověly určovací žalobě státu, jejímž cílem bylo zbavit Knížete jeho vlastnického statusu, použily soudy v letech 2015 až 2017 ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) Dekretu, které upravuje konfiskaci majetku na základě německé národnosti. Údajná německá národnost Knížete je tak zásadním a rozhodujícím důvodem, na jehož základě soudy vyhověly žalobě státu a Kníže přišel o svůj vlastnický status.
30. Stěžovatel připomíná, že vždy bylo a je všeobecně známo, že Lichtenštejnský kníže je lichtenštejnské národnosti. Představa, že by hlava suverénního státu, Knížectví lichtenštejnského, a hlava Lichtenštejnského rodu byla jiné národnosti, představuje urážku jak pro Lichtenštejnského knížete, tak pro Lichtenštejnské knížectví. Tato představa odporuje zásadám svrchované rovnosti států a nevměšování se do vnitřních záležitostí státu, tj. základním pilířům mezinárodního práva, podle kterých jsou státy povinny se zdržet zásahů do interních záležitostí ostatních států a jejich suverenity. Určovat národnost občanů cizího suverénního státu, nota bene hlavy státu, je zjevným porušením mezinárodního práva.
31. Kromě toho ČR porušila své povinnosti vyplývající z mezinárodněprávních úmluv o lidských právech, když v roce 2014 započala soudní řízení proti cizímu suverénovi z důvodu jeho údajné národnosti. Toto jednání ČR naplňuje znaky skutkové podstaty nejzávažnější podoby diskriminace, jmenovitě přímé diskriminace na základě národnosti. Tato podoba je po desítky let přísně zakázána všemi významnými mezinárodně právními úmluvami, jako je Úmluva, Mezinárodní úmluva OSN o

zamezení všech podob rasové diskriminace ("Úmluva OSN"), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech ("Pakt") a další.

32. Stěžovatel připomíná, že smluvní strany těchto mezinárodních smluv o lidských právech nejsou oprávněny uplatňovat jakákoliv diskriminační opatření, pokud nejsou ospravedlivitelná.
33. Evropský soud pro lidská práva je ve své judikatuře mimořádně ostražitý ve vztahu k diskriminaci založené na rase či národnosti, konkrétně: „žádný rozdíl v zacházení, který je založen výlučně nebo v rozhodujícím rozsahu na národnosti, nemůže být v současné demokratické společnosti, založené na principech pluralismu a respektu k ostatním kulturám, objektivně ospravedlněn“ (viz Sejdić a Finci proti Bosně a Hercegovině [Velký senát] (číslo stížnosti 27996/06 aa 34836/06), 22. prosince 2009, odst. 44; Timishev proti Rusku (č. stížností 55762/00 a 55974/00), 13. prosince 2005, odst. 58).
34. Ústavní stížností napadená soudní rozhodnutí, učiněná v letech 2014 až 2017, naplňují znaky rozdílného zacházení, založeného výlučně a rozhodujícím způsobem na údajné národnosti Knížete. Toto rozdílné zacházení vedlo v roce 2016 ke zbavení Stěžovatele jeho postavení vlastníka zapsaného v katastru nemovitostí a uznávaného soudními a správními orgány ČR. Tím došlo k porušení čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 1 Protokolu č. 1, a dále ve spojení s čl. 6 odst. 1 Úmluvy, čl. 7 odst. 1 Úmluvy a čl. 13 Úmluvy.
35. Kromě toho Žaloba ČR, která je postavena na tvrzení, že Kníže je německé národnosti a která se dožaduje toho, aby soud vůči němu aplikoval výše odkazované přímo diskriminační ustanovení Dekretu, je sama o sobě a ve spojení s rozsudky českých soudů v rozporu s obecným zákazem diskriminace podle čl. 2 odst. 1, písm. (a) a (c) Úmluvy OSN, zákazem diskriminace v oblasti občanských práv podle článku 5 písm. (a), (b) a (d) alinea 5 a 6 Úmluvy OSN a povinností založenou čl. 6 Úmluvy OSN zajistit každému ochranu a prostředky nápravy proti jakémukoliv porušení lidských práv a základních svobod zaručených uvedenou úmluvou, a dále zajistit poskytnutí spravedlivého zadostiučinění či náhrady jakékoliv škody způsobené takovou diskriminací.
36. Konečně Stěžovatel uvádí, že Žaloba a další výše naříkané jednání ČR je z důvodů uvedených výše a v předcházejících podáních Stěžovatele v rozporu se zákazem diskriminace zakotveným v čl. 1 a čl. 3 odst. 1 a 2 Listiny.

37. Za významné Stěžovatel považuje to, že zatímco čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny upravují zákaz diskriminace, čl. 3 odst. 2 jej rozvádí, když stanoví, že každý má právo svobodně si určit svoji národnost. Čl. 24 Listiny pak doplňuje toto ustanovení, když zaručuje, že určení národnosti (etnického původu) nesmí být nikomu k újmě.
38. V předmětné věci ČR postupovala v rozporu s uvedenými ustanoveními Listiny, když ČR ze své vlastní iniciativy podala Žalobu proti Stěžovateli z důvodu Stěžovatelovy údajné národnosti. To proto, že ČR se v roce 2014 touto Žalobou začala ze své vlastní iniciativy nejen domáhat aplikace (a následně aplikovala) přímo diskriminačních ustanovení Dekretu proti Stěžovateli z důvodu jeho domnělé národnosti, ale zároveň – ze své vlastní iniciativy a proti vůli Stěžovatele – sama určila Stěžovatelovu národnost, aby získala důvod, o který Žalobu proti Stěžovateli opřela. Toto jednostranné určení národnosti Stěžovatele, použité následně jako jediný důvod Žaloby, jejímž cílem bylo zbavit Stěžovatele jeho postavení vlastníka Majetku zapsaného v katastru nemovitostí, potvrzeného a uznávaného soudními a správními orgány ČR a jiných zemí, představuje porušení práva svobodně určit svoji národnost, porušení zákazu, aby určení národnosti nebylo bráno k ničí újmě, a porušení zákazu diskriminace. Skutečnost, že jednostranné určení národnosti Stěžovateli ze strany ČR je zjevně nesprávné jen zvýrazňuje závažnost zásahu do shora uvedených práv zaručených Listinou shora popsáných postupem ČR.

IV. Porušení principu rovnosti zbraní a práva být slyšen, porušení procesních záruk majetkových práv

39. Stěžovatel dále uvádí, že soudní řízení, které proti němu Česká republika zahájila před svými soudy Žalobou, neproběhlo v souladu se zásadou rovnosti stran ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 odst. 1 Listiny. Uvedený princip zaručuje každé straně sporu uplatnit svůj nárok před soudem a prokázat jej za podmínek, které ji neznevýhodňují oproti druhé straně.¹¹
40. Soudy totiž provedly důkazy navržené ČR v Žalobě k prokázání Žalobního tvrzení o Stěžovatelově údajné německé národnosti. Na druhou stranu soudy nepřipustily

¹¹ Rozsudek ESLP ve věci De Haes and Gijssels proti Belgii ze dne 24. 2. 1997, stížnost č. 19983/92.

žádné důkazy Stěžovatele, které by prokázaly, že Stěžovatel osobou německé národnosti nebyl. Učinily tak s odkazem na postulát obsažený ve stanovisku pléna Ústavního soudu sp. zn. ÚS Pl. 21/05 („Stanovisko“), dle kterého se nelze domáhat proti vlastníku zapsanému v katastru nemovitostí civilní žalobou určení vlastnictví k nemovitostem, které byly v době přijetí restitučních předpisů v moci státu. A to přesto, že Stěžovatel v procesu nikoho nežaloval, naopak to byl on, kdo byl dlouhodobě vlastníkem zapsaným v katastru nemovitostí, který byl předmětném soudním řízení v pozici žalovaného napadeného Žalobou České republiky.¹² Národnost Stěžovatele přitom byla klíčovou otázkou pro výsledek uvedeného řízení.

41. Tím byla Stěžovateli v uvedených řízeních před soudy odejmuta možnost vést svoji obranu proti Žalobě za stejných podmínek, jaké soudy poskytly České republice jako žalobci. Navíc tak uvedené soudy učinily s odkazem na zmíněný postulát uvedený ve Stanovisku, které ovšem na předmětnou věc nedopadá. Tento postup soudů je v rozporu se zásadou rovnosti stran před soudem, která tvoří součást práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 Listiny, jak již bylo zmíněno dříve v ústavní stížnosti.
42. Současně uvedený postup soudů naplňuje znaky skutkové podstaty porušení procesních záruk práva na majetek ve smyslu čl. 1 Protokolu č. 1, když byl Stěžovatel zmíněným postupem soudů zbaven jakékoliv smysluplné možnosti předestřít svoji věc, tj. bránit své postavení vlastníka, zapsaného v katastru nemovitostí a potvrzeného a uznaného soudními a správními orgány proti žalobě ČR, před soudem majícím plnou (neomezenou) pravomoc v uvedené věci posoudit všechny otázky skutkové i právní.

¹² Jak Stěžovatel poukázal ve svých předchozích vyjádření, předmětná věc se nachází mimo aplikační rozsah Stanoviska. Stanovisko dopadá na civilní soudní řízení, ve kterých je – zjednodušeně řečeno - vedena žaloba na určení vlastnictví proti vlastníků zapsaným v katastru nemovitostí. Nosné důvody Stanoviska spočívají v ochraně vlastníků nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí před žalobami na určení vlastnictví. V předmětné věci ovšem stát (žalobce) nebyl osobou zapsanou v katastru nemovitostí jako vlastník Majetku, když žalobu na určení vlastnictví proti Stěžovateli podal. Nebyl ani v procesním postavení žalovaného. Stát tedy nemohl být Stanoviskem chráněn. Jinými slovy, skutková stránka věci, relevantní právní normy a procesní situace v předmětné věci je odlišná od případu řešeného ve Stanovisku.

V. PROCESNÍ NÁVRH

43. Stěžovatel tímto navrhuje, aby Ústavní soud vydal následující usnesení:

“Řízení sp. zn. III. ÚS 2130/17 se přerušuje na dobu čtyř měsíců.”

44. Nevydá-li Ústavní soud uvedené usnesení, navrhuje stěžovatel, aby po dobu čtyř následujících měsíců v řízení dále nepostupoval.

Dr. Erwin
Hanslik,
MRICS

Digitálně
podepsal Dr.
Erwin Hanslik,
MRICS
Datum: 2019.12.09
17:44:40 +01'00'

Dr. Erwin Hanslik MRICS
v plné moci
FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG

Přílohy:

- dopis stěžovatele 2 lichtenštejnské vládě (nedatováno)
- odpověď předsedy lichtenštejnské vlády ze dne 15.11.2019 stěžovateli 2
- dopis předsedy vlády Lichtenštejnského knížectví předsedovi vlády České republiky ze dne 3.12.2019
- výtah z vyjádření Žalovaného Lesy České republiky ze dne 20.5.2019 ve věci vedené u Okresního soudu v Jeseníku pod sp. zn. 3 C 272/2018
- výtah z vyjádření Žalovaného Lesy České republiky ze dne 18.9.2019 ve věci vedené u Okresního soudu v Kolíně sp. zn. 19 C 318/2018